

לתנועות חזרות: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 18:36

יציאת השבת: 19:34

ר"ת: 20:09

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

בס"ד עלון מס' 185 לשבת 28.3.2015 – ח' ניסן תשע"ה

זה השער לה' צדיקים יבוא בו

צו – שבת הגדול

זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו (ו,ב) קרבן עולה היה מכפר על הרהורי עבירה ועל כן ציווה לנו הקב"ה שתהיה אש יוקדת על המזבח כל הלילה. כשם שהרהורים באים לאדם בלילה ומסתיימים בלילה, כך הקרבן ישרף כל הלילה. חסד גדול עשה הקב"ה עם החוטא בעל התשובה שיכל להביא את הקרבן בלילה ואף שורפים אותו בלילה – כך מבואר בספר "אהבת חיים" – ולא רק זאת, אלא נעשה עמו חסד נוסף שהחטאת תישחט באותו מקום שבו נשחטת העולה מצפון למזבח, כל זאת בכדי שאם ימצא בעת ההקרבה אדם אחר, הוא לא ידע של מי קרבן החטאת ושל מי קרבן העולה. מוסר גדול אנו יכולים ללמוד מכך: לעיתים אדם חטא, מיד קמים עליו ומבזים אותו, מלבינים פניו ושופכים את דמו. וכיוון שמשנתנית צורת פניו נחשב הדבר כאילו הרגוהו ופעמים רבות מגיעים בעקבות כך לידי חילול ה'. אדם העושה זאת אין לו כפרה ואין לו חלק לעוה"ב עד שיפייס את המתבייש באותו מקום ולפני אותם אנשים שבפניהם נשפך דמו, רח"ל. ידוע שפרשה זו מדברת על הרהורים רעים, לכן ציוונו הקב"ה לעשות התשובה בצנעא, בכדי שהחוטא כשחוזר בתשובה לא יתבייש. ישנם צדיקים שאינם נותנים שיתבזה ח"ו שום בר ישראל לא על ידם ולא ע"י אחרים. מספרים שבאותה עיר שבה חי רבנו שמואל אליעזר זצ"ל (המהרש"א הקדוש), לא היו מכירים בו כי הוא אדם גדול בתורה, אלא היו מבזים אותו מפני שהיו שערות ראשו ארוכות יותר מדי, וחשבוהו כאחד המשוגעים ח"ו, ולא הרגיש אפילו אחד מתושבי העיר את גדולתו ומעלתו של הצדיק, רק אשתו ידעה הכל ושמרה את זה בסוד. בזמן שהוציא לאור את הפירוש על כל הש"ס היה כותב רק בלילות, והיה לו חבל קשור בתקרה, וכשהיה יושב בלימודיו היה קושר את הקצה השני של החבל בשערות ראשו, שאם במקרה באמצע לימודו ינמנם קצת וירד ראשו קצת, יהיו נסחבות שערות ראשו ע"י החבל שקשור בתקרה ומיד היה מתעורר. כל זה עשה בינו לבין עצמו כדי שלא יישן לילה שלם עד כי גמר את פירושו על כל הש"ס. רק ביום היה ישן כשלוש שעות. באותה העיר היה בית כנסת גדול, ושמש בית הכנסת היה ירא שמים גדול, ומנהגו היה לבוא לבית הכנסת בכל חצות לילה, סוגר את הדלת עליו, מחלק את התהילים לשבעה פרקים ועל כל פרק היה עושה הקפה לתיבה באופן שבכל לילה היה עושה שבע הקפות עד גמר התהילים, וממעשיו לא ידע אף אחד. והנה פעם אחת קפצה על השמש שינה חזקה ופתאום בא אליו איש אחד גבוה ומלבושו מלבוש מלכים והקיץ אותו. שאל אותו: "בבקשה, תראה לי איפה גר המהרש"א?". השמש קם בזריזות, הראה לו את הבית וחזר לביהכ"נ. הוא הסתכל בחלונות לבדוק כיצד נכנס האיש הזה אך לא מצא פתח פתוח, וחשב שאולי שכח לסגור את הדלת. בלילה השני סגר היטב את הדלתות והחלונות וישב ללמוד כמנהגו ושוב נרדם. והנה נכנס איש לא גבוה, אבל יפה תואר ויפה עיניים ומלבושו מלבוש מלכים, והקיץ את השמש. שאל אותו: "בבקשה, איפה גר המהרש"א?", שוב קם השמש והראה לאיש המסתורי את בית המהרש"א. כשחזר שוב בדק מאיפה נכנס האיש ולא ידע ולא מצא. בלילה השלישי שוב בא השמש לביהכ"נ, וקודם שיתחיל ללמוד סגר היטב את הדלתות והחלונות שלא יוכל אף אחד להיכנס, ושוב הרגיש שבאמצע הלימוד יורדת עליו שינה מתוקה מאוד מיד התחיל לקפוץ ולרקוד, רחץ פניו, אך עם כל זה לא עלה בידו להתגבר על השינה והוא נרדם. והנה בא איש לבוש עור ואבנט במותניו והקיץ אותו. שאל אותו: "אתה יודע איפה גר כאן המהרש"א?" השמש הסתכל בו בעוז ובגבורה ושאל אותו: "מי אתה? איך נכנסת לכאן? הרי סגרתי היטב את הדלתות והחלונות. אני לא אראה לך את בית מהרש"א עד שתאמר לי מי אתה!" ענה לו האיש: "אגיד לך. בלילה הראשון שנכנס לכאן האיש הגבוה היה זה שאול המלך. בלילה השני היה זה דוד המלך ואני הוא אליהו הנביא. דע לך, שבשמים עוד לא נגמר משפטו של שאול המלך משום שרדף אחרי דוד. כעת אמר הקב"ה להודיע הדבר למהרש"א הקדוש וכפי שיפסוק יקבלו זאת גם בית דין של מעלה. ועתה תהיה זהיר מאוד שלא תגלה זה הסוד לשום אדם כי אם תגלה – באותו יום תמות!" ומיד נעלם ממנו אליהו הנביא. השמש התחיל לחשוב מחשבות איך האיש הזה כל כך מבזים אותו והנה הוא אחד מיסודי עולם, ואין איש יודע על כך וחושבים אותו למשוגע ח"ו? איני יכול לסבול זאת עוד – "אמר השמש בלבן" – כדאי לי למות לכבוד הצדיק הזה ולא יתבזה ע"י הבריות!". בבוקר לאחר התפילה הלך אצל רב העיר ואסף שם מניין רבנים

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וסיפר להם הכל. עוד אמר: "הראיה לזה, שאליהו הנביא אמר לי שבאותו היום שאגלה את הסוד אסתלק מן העולם. ואני קיבלתי לפני עדה קדושה שברצוני הטוב אני הולך לבית עולמי בתנאי שתזוהרו מאוד ותזוהירו את הקהל מפני קדושת המהרש"א הקדוש".! וכן היה. בעת שגמר את דבריו מיד נפל ומת במקום. וכתב המהרש"א (סנהדרין יא): "ביטול תורה הוא עוון חמור, אבל לבייש אחד מישראל לא תהא כזאת עבירה בישראל, וטוב לבטל תורה מלבייש בן ישראל. אשריהם של קדושי עליון המוסרים עצמם על קדושת ה' בכדי שלא יתבזה שום אדם מישראל (אור דניאל)

וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ וּגּו' וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ. וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן אֶל מַחוּץ לַמִּחְנָה אֶל מְקוֹם טְהוֹר (ו,ג-ד)

דָּשָׁן – ראשי תיבות דבר שאינו נחשב – רמזו על אותם הנשמות שאינם נחשבות, שנמצאות תחת שליטת היצר הרע ועושים עבירות, מאחר ולא קיבלו חינוך על דרך התורה והמצוות... ואם ימשיכו כך.. "תאכל הָאֵשׁ" – אֵשׁ הגיהנם בסוף תאכל אותם, אבל אם יקום צדיק.. ו "וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן" – כלומר ירים את אותם נשמות שאף אחד לא שם לב אליהם "וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ" – יקרב אותם לדרך התורה ולבורא עולם.. יזכה הצדיק: "וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן" – להוציא את הנשמות הללו "אֶל מַחוּץ לַמִּחְנָה" – מחוץ למחנה יצר הרע וחיילותיו "אֶל מְקוֹם טְהוֹר" – אל התורה הקדושה ומצוותיה...

וְלִבְשׁ הַפָּהָן מִדּוֹ בַד (ו,ג)

כל אחד מישראל יקרא "פָּהָן" ככתוב (שמות יט,ו): "וְאֵתֶם תִּהְיוּ לִי מִמְּלֶכֶת פְּהָנִים", ועל כל אדם מישראל לעבוד על עצמו שעיקר מידותיו יהיו ביישנות ודבקות בבורא, כי מי מתבייש לא במהרה הוא חוטא (נדרים כ), ומי שדבק בבורא כל ענייני העולם בטלים ממנו (ע' זוהר תרומה קלד, ובמתוק מדבש ח"ז דף קג-ד) ולזה רמז: **וְלִבְשׁ הַפָּהָן** הוא היהודי מִדּוֹ המידות העיקריות שלו יהיו בַד ר"ת: בושח דבקות. (מרכבות ארגמן' דף שח).

וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו וְלִבְשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן אֶל מַחוּץ לַמִּחְנָה אֶל מְקוֹם טְהוֹר (ו,ד)
אמרו חז"ל (עבודה זרה דף ג' עמוד ב'): "נמשלו בני אדם כדגי הים לומר לך מה דגים שבים כיון שעולין ליבשה מיד מתים אף בני אדם כיון שפורשין מדברי תורה ומן המצוות מיד מתים". כל יהודי צריך לדעת, לא משנה לאיזה תהום נפלת, תמיד אתה יכול לעשות תשובה, ידוע כי כנגד כל איבר ואיבר של האדם, יש לו חיות וכוח רוחני, המעשים והמצוות של האדם הם 'הלבוש הרוחני' שלו, וכך גם חלילה העבירות... לכן כאשר יעשה האדם תשובה: "וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו" – יעזוב את מעשיו הרעים, "וְלִבְשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים" – קיבל על עצמו תשובה ומעשים טובים. "וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן" – ידוע כי בימינו יש דשן שלקחו בעצם את הזבל של הפרות וממנו עושים זבל אורגני שיוצא ממנו תועלת, וכך אדם צריך להוציא "אֶת הַדָּשָׁן" שלו, היינו הרגלים וחכמות שלמד, אֶל מַחוּץ לַמִּחְנָה אֶל מְקוֹם טְהוֹר – אל מקום של קדושה.

וְזֹאת תּוֹרַת הָאֵשֶׁם קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא (ז,א)

בספר "נועם המצוות" מסביר על דרך הרמז: "זֹאת תּוֹרַת הָאֵשֶׁם" – אם יחשב האדם בלבו כי זך ונקי הוא מחטא, הרי לעולם לא יבוא לפשפש במעשיו ולעשות תשובה. לכם, לעולם יראה אדם את עצמו "אֵשֶׁם", ואם כך יעשה, בוודאי יבוא לפשפש ולבדוק את עצמו היטב, כדי להסיר כל רבב שדבק בו, וכך ינקה את עצמו מחטאיו, וישב אל ה' וירחמהו. ואולי לזאת כיוון הכתוב: "וְזֹאת תּוֹרַת הָאֵשֶׁם" דהינו מי שרואה את עצמו תמיד אשם – "קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא", שכל ימיו הוא מתקן בתשובה.

כָּל טְהוֹר יֹאכַל בֶּשֶׂר (ז,יט)

אמרו בפסחים (מט): "עם הארץ אסור לו לאכול בשר", ע"ש. ולזה רמז: "כָּל טְהוֹר יֹאכַל בֶּשֶׂר". ומעשה מובא במדרש (ויק"ר פ"ט אות ג'): רבי ינאי הזמין לסעודה איזה אדם בחושבו שהוא אדם גדול והתברר לו שלא יודע כלום, אמר רבי ינאי "כלב אכל את הפת של ינאי", ע"כ. ונראה לי שאין כוונת רבי ינאי על האורח ח"ו, אלא על הס"מ שנקרא כלב, והוא זה שלקח את השפע מן המזון, כיון שהסועד היה עם הארץ ודאי התכוין להנאת עצמו ולא לברר הניצוצות קדושה מהאוכל. והוא הטעם מדוע עם הארץ אין לו לאכול בשר, כי ודאי מכיון להנאת עצמו ולא לבירורי הנ"ק שבמזון. (מרכבות ארגמן על התורה' דף שי)

וַיִּשֶׁם עָלָיו אֶת הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֵל הַחֹשֶׁן אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִיּוֹם (ח,ח)
יודע כוחו הגדול היצר הרע (ע' נדרים לב, שקלים ב), והדרך להתגבר עליו ע"י התורה (קידושין ל). ולכך רמז:
וַיִּשֶׁם הַקַּב"ה עָלָיו עַל הָאָדָם אֶת הַחֹשֶׁן אוֹתוֹת הַנַּחֵשׁ הוּא הַיֵּצֵר הָרַע, אוֹלָם נִתַּן לוֹ הַתְּבַלִּין נִגְדוֹ וְהִיא הַתּוֹרָה,
זוֹה: וַיִּתֵּן אֵל הַחֹשֶׁן אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִיּוֹם אֵלּוּ שְׁתֵּי הַתּוֹרוֹת שֶׁבִּכְתָב וּבַע"פ, "אוּרִים" שְׁמַאִירִים לָאָדָם אֵת
הַדֶּרֶךְ בַּעוֹלָם הַזֶּה (ע' סוטה כא), "תְּמִיּוֹם" שְׁמַסִּיעִים לוֹ לִהְיוֹת תְּמִים בַּעֲבוּדַת ה'. (מרכבות ארגמן על התורה
דף שכא-שכב)

מצבה של אהבה (הרב יצחק זילברשטיין)

כל מי שמכיר את בית העלמין בעיר 'חולון' יודע כי הוא מכיל אלפי מצבות של נפטרים. כל מצבה עם האדם המיוחד הטמון בתוכה. ישנן מצבות קטנות וצנועות וישנן גדולות ומפוארות. אך ישנה מצבה אחת, יפה ומיוחדת מכולן, בעלת שיש גדול ויוקרתי המתפרש לכל עבר וכל מי שמכיר את מצבה זו מעיד כי היא היפה והמהודרת מכולן. אנשים רבים לא יודעים מי קבור בה ומה הסיפור העומד מאחוריה, אך כעת אנו נחשוף זאת מפני המסר המאלף הטמון בה: "ישנו יהודי בארץ הידוע לכל כסוחר הגדול ביותר במצבות קבורה. בכל שנה הוא מייבא מחו"ל מיליוני אבני שיש גדולות ומוכר אותם בארץ לצורך עשיית מצבות קבורה. עשרות אלפי מצבות נוצרו בארץ אודות לייבוא השיש שעשה, והן פרוסות כיום בכל בתי הקברות בארץ. הצלחה גדולה ראה הסוחר ופרנסתו הניבה לו רווח עצום וברכה גדולה. והנה, באחד הימים, ניגשו אליו אנשי בליעל וביקשו ממנו כי מכיון שהוא מעביר מצבות בשדה התעופה, הם מוכנים לשלם לו סכומי עתק, ובלבד שיעביר ארצה בין המצבות כמות גדולה של חומרים מסוכנים וצמחים האסורים לשיווק בארץ. סוחר המצבות שתמיד עשה את מלאכתו נאמנה, לא יכל לעמוד מול הסכום שהוצע לו והוא הסכים להעביר בין המצבות את הצמחים האסורים בסחר. והנה הגיע היום. הסוחר הגיע לנמל התעופה בארץ עם מאות מצבות שיש וביקש להעבירם ארצה. לפתע, בשונה מכל פעם, הגיעו למקום אנשי משטרה אשר ביקשו ממנו לפרוק את הסחורה לצורך בדיקה. "שמענו כי הינך מבריח סחורה אסורה", אמרו לו השוטרים. אותו יהודי נכנס ללחץ ומיד הבין כי כנראה מישהו הלשין על העסקה למשטרה וכעת הוא זקוק לרחמי שמיים. לאחר בדיקה קצרה התגלו מאות ק"ג של חומר אסור והסוחר הובא למעצר. בית המשפט גזר עליו עונש חמור של 10 שנות מאסר בגין הברחה אסורה. מי האמין, האיש אשר כל חייו עשה חסדים עם המתים, מצא עצמו מאחורי הסורגים. באחד הימים, הנהלת בית הסוחר הודיעה לו כי אמו נפטרה. ניתנה לו חופשה קצרה לצורך ישיבת 'שבעה'. אותו יהודי המתגורר בחולון הגיע אל אחת מבתי הכנסת שבאיזור וביקש לומר קדיש על אמו. המתפללים הביטו בו ולא הכירוהו, אך הבינו מהכיפה הלבנה המגוהצת שלבש, כי אינו שומר תורה ומצוות וכנראה שאף אינו יודע לומר קדיש. רב בית הכנסת שראה אותו נבוך בין המתפללים, מיד ניגש אליו והאיר לו פנים, שאל לשלומו ואף אמרו לו כי יסייע לו בכל צרכיו. הוא לימד אותו את ההלכות הנוגעות למצב בו הוא נתון ואף עזר לו באמירת הקדיש וכשיותר מכל, הוא התחייב לארגן סעודה גדולה לע"נ אמו ביום השלושים. "אל תדאג, אני יארגן את הכל. אביא מתפללים שילמדו משניות לעילוי נשמת אמך ואערוך סעודה גדולה, ואילו אתה, רק תבוא, תשמע את הלימוד ותאמר קדיש". הסוחר שמע זאת ולא האמין למראה עיניו. הוא כל כך התרגש מהרב שהיה היחיד שניגש אליו ושאל למצבו ואף עושה למענו כל כך הרבה דברים, בעוד שהוא כלל וכלל לא מכיר אותו. הוא לא האמין שקיימים אנשים מיוחדים שכאלה המוכנים לעשות רק דברים טובים והכל ללא בקשת תשלום או תמורה. הוא רגיל שבחוץ כל אחד דואג לעצמו ולפתע מישהו שמאיר לו פנים ועושה בשבילו הכל. הוא החל להעריך את התורה ולומדיה. קידוש ה' של ממש. אך זה לא נגמר בכך. רב הקהילה פנה אל הנהלת בית הכלא וביקש מהם שישחררו אותו ביום האזכרה. הסוחר ראה זאת ונפשו נקשרה בנפשו של הרב, עד שהחליט נאמנה כי ביום שישתחרר מבית הסוחר ישוב הוא בתשובה שלימה. לאחר שריצה שליש ממאסרו, החליט בית המשפט לשחררו לתמיד. הלה השתחרר מבית הסוחר, שב בתשובה שלימה והפך לתלמידו המובהק של הרב בחולון. כיום הוא אחד ממרביצי התשובה בחולון. בכל מקום שהוא מגיע לתת שיעור מפרסמים מודעות: "הרצאה מרתקת מפי סוחר הצמחים האסורים ששב בתשובה". במשך שנים רבות לא הפסיק הסוחר להכיר טובה לרב בית הכנסת. "רק בזכות הארת הפנים שלך, העזרה והחמימות שהענקת לי - שבתי בתשובה", מזכיר תמיד הסוחר לרב בית הכנסת. והנה, לאחר רבות בשנים נפטר רב בית הכנסת של הקהילה בחולון בשיבה טובה. מיד עם פטירתו קיבל על עצמו תלמידו המובהק, סוחר המצבות לשעבר, כי הוא יהיה אחראי להקים לו את המצבה הגדולה והיפה ביותר הקיימת בבית העלמין בחולון כהכרת הטוב על אשר עשה למענו. אותו יהודי שהכיר את כל סוגי השיש והמצבות בחר את המצבות המיוחדות והיקרות ביותר, ועד היום מצבתו של הרב הינה המצבה המושקעת והיפה ביותר, כאות וזכר למעשה הטוב שעשה. אם נשים לב, מה כבר עשה הרב? וכי השקיע אלפי שקלים באותו סוחר? הוא רק שם לב כי ישנו יהודי חדש בבית הכנסת הרחוק מהדת וזקוק לעזרה, ניגש אליו, האיר לו פנים ודאג ללמדו הקדיש וערך למענו סעודה. זו

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

היתה כל השקעתו, אך מזה זכה הוא בעקבות כך? הוא זכה שאותו סוחר שב בתשובה ועד היום הוא גדול מחזירי התשובה בעיר חולון והסביבה, כאשר כל ילדיו ונכדיו הולכים בדרך התורה והמצוות, ומאות אנשים שבים בתשובה בזכותו – והכל נזקף לזכותו של הרב בבית דין של מעלה. וכי יש שכר גדול מכך?! (מתוך הבטאון 'קול ברמה') אדם המתחשב בסובבים אותו, מאיר פנים, מסייע לכל דורש כמה שיכול, יראה את הפירות העצומים שעשה רק אחר 120 שנה. כי בכוחה של הארת פנים למשוך נשמות קדושות אל ה' יתברך ולתורתו.

"מענה רך" – ישיב חמה, ולשוך רפה – תשבר גרם" – על ידי הארת פנים, מילה טובה, יד עוזרת ותומכת לאנשים שמסביבנו, ובפרט לאנשים חדשים המגיעים לבית הכנסת ולאזורנו – אין חסד גדול מזה ועל ידי כך אפשר למשוך נשמות טועות לשוב לכור מחצבתם ועל ידי כך לזכות להשיב רבים מעוון ולקדש שם שמים ברבים.

סיפור לשולחן השבת (מתוך העלון 'אהבת ישראל' גיליון 705)

המעשה שלפנינו אירע לפני עשרות שנים בלבד, כאשר יום אחד הופיע בביתו של ראש ישיבת פוניבז' הגאון רבי יוסף ש. כהנמן זצוק"ל וזיע"א בחור צעיר אשר עלה לא מכבר ממדינת שוויץ, ובפיו בקשה להיכנס ללמוד בישיבה המעטירה כתלמיד מן המניין... ראש הישיבה קיבלו בסבר פנים יפות והחל תוהה על קנקנו, שואל ודורש כפי שהיה עושה עם כל בחור. לבסוף מצא שהוא אמנם בחור מעולה אך ללמוד בישיבה המצויינת הזו אינו מתאים כל כך... רמתו התורנית לוקה בחסר ובוודאי לא יבין הוא את השיעורים הנמסרים בישיבה, מניסיונו של ראש הישיבה דבר זה מביא את הבחור לכדי ייאוש ועלול לפולטו מן הישיבה. לכן, חיבקו הרב בחביבות עצומה כפי שהיה מחבק כל אחד, ובעדינות מופלגת החל להסביר לבחור מדוע אין זה מקומו, ומה עליו לחפש על מנת להצליח בישיבה אחרת... מה עשה הבחור? שלף פתק קטן מאמתחתו והניחו לפני ראש הישיבה. כשהציץ ראש הישיבה בפתק, החווירו פניו... הוא קם ומיהר אל רעייתו הרבנית וביקש ממנה לסדר מיד לבחור הזה חדר בפנימייה, ומקום בשולחן בחדר האוכל, הוא אף הראה לה את הפתק. לאחר מכן מיהר הרב לכולל האברכים ובחר משם שני אברכים מצוינים, אחד שילמד עם הבחור לפני הצהריים והאחר ללמוד עמו אחר הצהריים, וכמובן בישר לבחור בשמחה כי התקבל לישיבה. שואלים אתם את עצמכם מה היה כתוב בפתק? ובכן, נשוב חמש עשרה שנה אחורה, ראש הישיבה היה צריך לטוס יום אחד בדחיפות לשוויץ. הוא הגיע לשם עם הרבנית באמצע הלילה ונכנס לבית מלון יהודי. פקיד הקבלה הודיעו בצער כי התפוסה במלון מלאה, וכל שנשאר הוא ללון בפרוודור, אך זה כמובן לא ראוי לכבוד התורה. ניסה מנהל המלון למצוא בכל זאת מקום כל שהוא. הוא עבר על הרשימה ומצא שיש משפחה שתפסה שני חדרים, אחד להורים והשני לילד... הוא מיהר להתקשר אליהם ולספר על הבעיה שנוצרה. כעת שאל האם יסכימו לצרף את ילדם אל חדרם ולפנות את החדר השני לרב מפוניבז' והם אכן הסכימו. למחרת בבוקר פנה הרב מפוניבז' אל המשפחה שפינתה לו את החדר, הודה להם על החסד הגדול שעשו עמו ושאל אם חסר להם משהו שיוכל להשיב להם טובה. מיד אמר האב כי ברוך ה' יש הכל ולא חסר להם מאומה... אלא שאז התפרצה האמא, הצביעה על בנה הקטן ואמרה: "בעזרת ה' הילד הזה יגדל וירצה להיכנס ללמוד בישיבה קדושה, האם תקבל אותו לפוניבז'?" אין בעיה, בשמחה!" השיב הרב. אך האמא בחוכמתה לא הסתפקה בזאת. היא הגישה לרב נייר ועט וביקשה ממנו לכתוב את הבטחתו... כעבור 15 שנה הוגש הפתק, כשטר חוב של 'הכרת הטוב' לפירעון. ואכן מיהר ראש הישיבה להשיב טובה ולגמול חסד עם הנער...

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיא בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה.

לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.